

Baluca Manea • Elia David • Valeria Tamas • Claudia Gâtan •
Laura Frunză • Cristina Popov • Alisa Moraru • Claudia Marta •
Viorela Chirițescu • Mihaela Matei • Anita Florescu • Gabriela Mocanu •
ediție ilustrată de Oana Ispir și îngrijită de Alexandra Brânzan

Mama mea scrie o carte

Un proiect pus la cale de Cărțile Lucia Muntean
și cititorii lor mari și mici

Dedicații:

"Pentru Andreea, Esther, Patrick și
Kubens - în preajma lor
suflul inimii vibrează de fericire."

Mihaila Matei

* "Aș vrea să dedice acest volum tuturor copiilor
de la grădinița VISE - locul unde Vlad a
învățat că visele pot deveni realitate."

Viorela Chirătescu

"Patriciei, pe care o iubesc
până la 'frunze' ..."

Anita Florescu

* "Părinților mei dragi care m-au pus
cu sufletul pe carte."

Cristina Popov

"Pentru Gabriela, Anastasia și Albert
Schecht, care l-au iubit pe Rontonei
mai mult decât oricine."

Raluca Manea

"Cu dragoste, pentru Ilinca,
fetita mea minunată!"

Alisa Moraru

"Pentru Augustin, cel care păstrează
în buzunar inspirație pentru secunde goale"

Oana Ispir

Oamenii de ce se nasc atât de mici?

Oamenii se nasc atât de mici,
ca să îi poată da Dumnezeu
cu lipici -
pe toți,
nu doar pe aceia mai înfipți
sau mai hoți

Un strop pe guriță, pe năsuc,
și pe frunte,
să nu știe la părinți
să se-ncrunte

Un strop pe mânuțe, pe burtică
și pe picioare,
să nu cadă din cer
când învață să zboare

Dar, poate că oamenii se nasc,
de fapt,
mici si drăgălași,
pentru ca, din brațe, să nu mai poți
să îi lași

autor: Claudia Gâtan

Puișorii de găină

Luna mai, vestit florar,
Când apare-n calendar,
În zăvoi aduce floare
Și pe cer aduce soare.
De sub harnica găină,
Puișori ies la lumină.
Unul gri, cu gât golaș,
Altul galben și poznaș.
Fiecare se agită
Cum să prindă o omidă,
Iară ea, țăntoșa doamnă,
Îi sustine și-i îndeamnă
Cum să facă, cum să dreagă,
Să înghită omida-ntreagă;
Dar pe ciocul lor micuț,
Nu intră niciun grăunț,
Că ei nu sunt pui de struț,
Să înghită dintr-odată
Și să pape-omida toată.
Ei sunt puișori de mai
Și mănâncă doar mălai.

autor: Baluca Manea

Ronțonel, șoricelul de bibliotecă

Într-un oraș, nici mic, nici mare,
Cu străzi înguste, ziduri vechi,
În care, zilnic, la plimbare
Vezi batrânei, perechi-perechi,
Au hotărât ca să se mute
Și să trăiască printre ei,
Dintr-un sătuc de lângă munte,
O familie de ...șoricei!

Trei șoricei de catifea
Cu blănuri gri și pieptănate,
Cu ochișorii de cafea
Și cu codițele pe spate.
Trei șoricei pășesc tiptil
Pe străzile întunecate:
Un tată, o mamă și-un copil,
O casă să-și găsească, poate...

Deodată, tatăl se oprește
Și, cu emoție în glas
Își drege vocea, apoi rostește:
„Haideți să facem un popas!
Demult, într-o străveche librărie.
Am mirosit aroma de hârtie.
Și-acum, când străbăteam poteca
Gândeam ce casă bună-ar fi...biblioteca!”

O, cât de bucuroși au fost cei trei!
S-au prins îndată de lăbuțe
Și-au tras un dans de șoricei
Printre pachete, genți și bocceluțe.
Mai fericit decât oricare
A fost chiar cel mai mititel
Un șoricuț cu suflet mare
Și ochelari - pe nume Ronțonel.

Cu greu și-au dus al lor bagaj
 Într-un turn vechi, cam în derivă,
 Până la ultimul etaj
 Și-acum au domiciliul în arhivă.
 Găseai acolo sute de volume,
 Vrafuri de cărți...Romane polițiste,
 Cărți de copii, de aventuri, albume,
 Versuri și proză și reviste.
 „Chiț-chiț! Privește ce ospăț!”
 Se minuna mămica șoricică.
 „E un adevărat răsfăț!”
 Răspunse tatăl, crăntănind o cărticică.
 Lui Ronțonel i-au meșterit culcuș
 Pe rafturile de povești și basme,
 Vegheat de chipul unui sipriduș,
 Să-l apere de praf și de fantasme.
 Au adormit în casa de hârtie,
 Plutind pe vise de îndestulare,
 Din beznă că-s pândiți, fără să știe,
 De sute de priviri cercetătoare.
 Flif-fluf!... pe Ronțonel îl deșteaptă un gâdilât.
 Deschise ochii, și-l văzu în ceață,
 Pe spiriduș, deasupra-i aplecat,
 Și-atunci șopti confuz: „Deja e dimineață?...”

„Întrebi de-i dimineată? Ba nu, e miez de noapte!

Însă te-aș invita să îmi cunoști niște amici.”

Îl ia de braț și-l duce la o carte:

„Iată-i pe Albă ca Zăpada și cei șapte pitici.

El Peter Pan e. Mowgli, Frumoasa Adormită,

Cenușăreasa și Fram, ursul polar,

Pinocchio, Făt- Frumos, mica sirenă rătăcită,

Nume cu toate literele din abecedar.”

Poveste de poveste, zi de zi,

Cu mulți eroi de basm el s-a-mprietenit,

Și prinseră cu toți a-l îndrăgi,

Până și Micky Mouse cel vestit.

Din noaptea-aceea Ronți n-a îndrăznit

Vreo carte de povești să roadă,

Ci le-a îngrijit cu drag și le-a păzit,

Fiindu-le tovarăș viața-ntreagă.

Pe mama și pe șoricelul tată

I-a învățat să guste, din hârtie,

Doar facturi, cifre, ordine de plată,

Dar nicidecum povești și poezie.

Ei însă, uneori, se ascundeau de Ronțonel,

Pitiți pe-un raft, mai pe la spate,

Și se mai delectau rozând nițel

Vreo delicioasă carte de bucate.

Dacă vreodată, năpraznica ploaie.

Te va surprinde, copil drag,

Și te va aresta-n odaie,

Iar tu vei spune: „Acum ce să mai fac?”

Să-ți amintești că micul Ronțonel

Îți recomandă să citești,

Fie că ești fetiță sau ești băiețel,

Câte o carte bună de povești.

autori: Claudia Marta
și Sonia Cristina Marta

La ora de pian merg cu elan

Îmi place grădinița! De curând,
De când cu profesoara nouă de pian,
Rămân mereu cu cântecul în gând
Și fredonez voioasă, plină de elan.

Un pian numai al meu eu mi-aș dori,
Să-nvăț să cânt și eu o partitură.
Precis talentul mi l-aș dovedi
Tot exersând mereu la claviatură!

Acum, aproape de serbare,
Doar la aplauze visez.
Să-i las pe toți muți de mirare
Când eu la pian interpretez!

autor: Valeria Tamas

Ce sunt copiii?

Ce sunt copiii,
niște bulgări mari de zăpadă
ce se rostogolesc pe stradă
și-ntr-un ceas sau hai să spunem în două
îi vezi că au crescut
până la etajul nouă?

Ce altceva sunt copiii
decât niște gânduri care aleargă
prin lumea întreagă
după niște vise
care rămân veșnic
cu ușile deschise?

Ce sunt copiii,
zâmbete largi
între două puncte cardinale
sau zboruri line
către zărilor veșnic senine?
Deși n-au aripioare
ei pot totuși să zboare
din brațe
de la mama la tata,
la unul sau altul dintre bunici
ori, uneori, de la unchi la mătușici.

Ce sunt copiii,
albine care zboară
din zori până-n seară
prin curte, pe stradă
ori chiar prin odaie
neținând cont dacă e
soare sau ploaie,
ce strâng din miezul clipelor
nectar
aducându-l părinților
cu bucurie în dar?

Ce sunt copiii
cei care pictează pereții
culeg toți scaieții
adună toate vânătaile
și, cu toate acestea,
la mămici și tătici
împart cu generozitate pupici?

Ce altceva sunt copiii
decât clipe de iubire
cu drag împărțite
spre a fi reprimite
în zilele în care
afară nu-i soare
și tristețile
pun lacrimi în obraji?

Sau, poate, dorința noastră firească
de-a ne vedea iarăși pe noi crescând
precum un copac ce se umple de ramuri
ce ne bat vesele-n geamuri
ce-n primăveri pline de candoare
se umplu de floare
și-n toamne, frumos dichisite,
ne dau fructe-aurite?
Ce altceva sunt copiii
decât bucuriile toate
la un loc adunate
adunări, împărțiri
înmulțiri și scăderi
spre ziua de mâine
dinspre ziua de ieri?

Căutând răspunsuri,
vom afla câte ceva,
nu multe însă
deoarece
la ușa copilăriei e-un lacăt pentru care
doar Domnul și copiii
mai au descuietoare.

autor: Cristina Popov

Cățelul Nero merge la frizer

Nero este un cățel
Nici mare, nici mititel.
Negru, creț și curățel
Te-ai juca cu el nițel.

Are ochii mari, căprui
Nasul umed, breton șui
Poate lua urma oricui
Nici n-ai spune că e pui.

Iarna-i crește blana deasă
Și cu mult mai călduroasă
Chiar decât o geacă groasă.

El e foarte fericit
În bagaj n-are nimic.
Și la munte dacă merge,
Prin troieni poate s-alerge.

Vara, însă-i transpirat
Și mereu cam bosumflat.
Când simte că i-a ajuns
Se tratează cu un tuns.

“Cum vă tund, stimat client?”
Întreabă frizeru’-atent.
“Scurt de tot, ca nu mai pot!”,
Zice Nero stând comod
Cu oglinda bot în bot.
“Vă rog, foarfecele ascuțite,
Să nu-mi scurteze-urechile ciulite!”

autor: Laura Frunză

Micul arici descurcăreț

Micul arici locuia în păduricea de la marginea râului de când se știa el. Și nu se știa de mult. Doar de când deschisese ochii ca două boabe de piper într-o noapte și văzuse cerul înstelat și un botic catifelat mângâindu-l pe căpșor. Apoi adormise și când se trezise, boticul catifelat nu mai era lângă el. Nu știa ce se întâmplase cu boticul care îl mângâiasse și nici de ce era singur-singurel în pădurea mare. Totul i se păruse înspăimântător. Zumzetul albinelor din luminișuri, bu-hu-hu-l nocturn al huhurezului, susurul când domol, când rapid al apei, vâjâitul vântului care foșnea frunzele de stejar, cioca-boc-ul ciocănitorii care întreba copacii de sănătate, pic-pic-pic-ul ploii de care se adăpostea sub frunze mari de brusture. Însă în timp pădurea îi devenise familiară și nu se mai speria decât rareori, când, prin tufișuri, se furișa câte o vulpe cafenie, amușinând după o pradă ușoară. Atunci se făcea ghem de frică și nu se mai apropia nimeni de el. Învățase unde sunt cele mai gustoase furnici și ciuperci, dormea mai toată ziua și ieșea doar seara la plimbare și își făcuse și câțiva prieteni. Printre ei se număra o veveriță roșcată cu care mai stătea la taclale la apusul soarelui, un bursuc cam posac cu care se certase odată pe niște ouă de sitar, doi iepuri de câmp și un jder atât de bătrân că abia se mai mișca și se hrănea doar cu rădăcini și ciuperci.

Vara fusese frumoasă și caldă, cu seri liniștite în care animalele se adunau pe malul râului pentru a se bucura de răcoarea apei. Dar odată cu venirea toamnei, serile deveneau din ce în ce mai friguroase și fiecare animal începea să se retragă în căsuța lui, la căldură. Numai ariciul nu avea nicio căsuță pentru că nu-l învățase nimeni cum s-o construiască. Nu se aventurase prea adânc în pădure și nu mai întâlnise niciun alt animăluț cu spini ca el, așa că nu știa ce fac animăluțele cu spini iarna și nici dacă îi va ține cald cojocelul de ace. Se certă singur că fusese așa de nepăsător și porni la drum să-și întrebe prietenii ce să facă, deoarece deja veniseră primele ninsori slabe și ariciul nu mai avea frunze de brusturi sub care să se ascundă. Iar pe deasupra, îi era din ce în ce mai greu să-și găsească de mâncare.

Primul la care ajunsese fu bursucul posac care își făcea curățenia de toamnă în hruba de sub pământ în care locuia.

- Bună, nene bursuc, spuse ariciul. Mi-a spus veverița roșcată că acuși vine iarna. Eu nu știu ce-i aia iarnă dar trebuie să fie tare rea dacă toate animalele se pregătesc să se ascundă de ea. Poți să mă înveți să-mi sap și eu o vizuină ca a ta să mă ascund în ea?

- Arici mici și naiv, tu nu poți să sapi în pământ așa de adânc ca mine. Ar trebui să aduni niște frunze să te cuibărești în ele, deși când va veni zăpada cea mare, o să te îngroape sub ea.

- Atunci nu poți să mă primești la tine? O să fiu tare cuminte și o să mănânc doar puțin, se rugă de el micuțul arici.

- O, nu, nu poți să vii cu mine sub pământ. Mi-am construit o hrubă în care încap numai eu, și m-ai înțepa cu țepii tăi. Îmi pare rău.

Ariciul îi mulțumi și plecă mai departe la veveriță, prietena lui din copac.

- Veveriță dragă, o strigă el. Coboară, te rog, din scorbura ta să te întreb ceva, că nu ajung până acolo.

Veverița ieși pe pe o creangă și strigă la arici:

- N-am timp, n-am timp, acuși vine iarna cea grea și eu n-am adunat destule provizii. Mai trebuie să strâng câteva nuci și câteva ghinde și poate niște alune dacă mai găsesc.

- Veveriță, dragă, eu n-am unde să mă adăpostesc de iarna cea grea. Nu vrei să mă primești la tine?

- Vai, vai, spuse veverița, te-aș primi dar nu te poți urca aici sus. Nu ai gheare să te cațeri. Iar la mine e strâmt rău, am o scorbură mică și înghesuită și, în plus, e plină de nuci și de ghinde.

Ariciul îi mulțumi și ei și plecă mai departe, să-și caute ceilalți doi prieteni, iepurii de câmp.

- Bună, iepurașilor, le spuse el când îi văzu. Ronțăiau de zor la scoarța unui copac. Mâncarea se găsea din ce în ce mai greu pentru toate animalele. Voi unde vă ascundeți de iarnă? îi întrebă el.

- O să stăm cu mama noastră într-un bârlog săpat sub malul râului. Un pic mai la deal de aici. Mama a muncit toată vara la bârlog, așa că avem unde sta.

- Oh, ce rău îmi pare că n-am și eu o mămică să-mi sape un bârlog, se întristă micuțul arici. Oare nu pot veni să stau cu voi?

- Nu, că noi suntem mulți și pufoși și o să ne înțepi cu acele tale.

Micul arici era din ce în ce mai deznădăjduit. Le mulțumi celor doi iepurași și plecă la jderul bătrân care locuia undeva mai adânc în pădure, într-un loc în care micul arici nu se aventurase niciodată. Bătrânul jder era ultima lui șansă. Se grăbi printre frunzele moarte și acele de pin care acopereau deja pământul moale al pădurii, ocoli conurile mari de brad care îl zgâriau pe burtică și băltoacele noroioase care îl pândeau din urmele lăsate de un animal mare cu labe grele. Tot căutând ascunzătoarea jderului, ariciul se afundă tot mai mult în pădure până nu mai știu încotro s-o ia și care era drumul de întoarcere. Dar, până la urmă, îi trecu lui prin minte, de ce m-aș mai întoarce? Prietenii mei au cu toții căsuțele lor și mămicile lor, iar eu nu am pe nimeni care să mă învețe ce să fac, se gândi el, și își continuă drumul prin pădure, tot sperând că va da peste jderul bătrân și aproape surd care îl va sfătui ce să facă.

Tot mergând el așa, pe frunze și crenguțe uscate care trosneau ușor când călca pe ele, ajunse la gura unei peșteri. Oare ce-o fi asta? se întrebă el. Dinăuntru se auzeau niște sforăituri ciudate și spre el venea un abur cald, ademenitor. O să intru doar puțin, să văd cine locuiește aici, își spuse el, în sinea lui, înarmat cu un curaj neașteptat. Intră tiptil în peșteră și merse și merse până dădu de niște animale mari și blănoase pe care nu le mai văzuse niciodată. Acestea dormeau la căldura peșterii și scoteau acele sforăituri ciudate pe care le auzise la intrare. Sunau cam așa: morrrrrr, morrrrrr, morrrrrr. Ariciul se uită la acele animale și la tot locul din jurul lor și se hotărî: avea să rămână și el acolo peste iarnă. Era o peșteră mare și cu siguranță putea să adăpostească și un arici mic ca el, chiar și așa, plin de ace. Se ghemui într-un colț să nu atingă pe nimeni cu țepii lui și închise ochișorii ca două boabe de piper. Era atât de obosit după mersul prin pădure că nu se mai gândi ce se va întâmpla când se vor trezi locuitorii de drept ai peșterii. Ce nu știa, însă, ariciul nostru, era faptul că și el era un animăluț care hibernează, la fel ca urșii din peșteră, și că, până la primăvară, era vreme lungă de dormit pentru toți.

autor: Mihaela Matei

Formele

Pe o frunză cam pestriță,
Stă cuminte-o gărgăriță,
Întrebându-se curioasă
Cum s-ajungă sus pe casă.

Și-o pornește binișor,
Peste curte, în lin zbor.
De pe frunză pe tulpină,
De pe floare pe-o cortină.

Înc-un salt și-i pe fereastră
Apoi fâl, spre zare-albastră.
De pe-acoperiș ar vrea
Să admire lumea sa.

O, ce mici sunt toate acum!
Uite un oval în drum.
Cred că-i frunza mea pestriță,
Colo, jos, în poienită!

Și-un cerc galben, la apus,
Soarele-i atât de sus!
Tot un cerc e și fântâna.
Oare pot s-o ating cu mâna?

Un dreptunghi fereastra pare,
Uite cum lucește-n soare!
Un dreptunghi e și băncuța,
Și măsuta și căruța.

Leagănul e un pătrat,
De-un fir parcă-i suspendat.
Iar mașina-i un trapez
Care s-a oprit din mers.

E-un triunghi în depărtare.
Mă-ntreb: ce să fie oare?
Cred că-i un acoperiş,
Acolo, în luminiş.

Uite cum, așa, din zbor,
Învăț lumea formelor.
Acum știu ce-i un triunghi,
Un trapez, pătrat, dreptunghi.
In cerc, încet, mă-nvârtesc
Și spre frunză o pornesc.

Povestea Soarelui și a Lunii

Era o zi frumoasă, cândva, demult și lucrurile de abia începeau să prindă formă. Existau copaci, bineînțeles, era și marea cea albastră și nisipul cel cald și stelutele de mare și crabii cei verzui și neastâmpărați și pinii cu conurile lor mari ca și niște copăcei în miniatură.

Era și un băiețel care iubea nespus marea și care și-ar fi dorit să poată privi tot timpul marea ca să poată admira viețuitoarele ce trăiau acolo.

Băiețelul acesta avea... câți ani vreți voi să aibă și mai avea mulți frați și surori. Îl chema Vlad, iar într-o zi Vlad își întrebă frații și surorile:

- Dragi frați și surori, vouă nu vă e dragă marea? Nu ați vrea să o vedeți tot timpul, să vedeți delfinii ce înoată jucăuși? Să vedeți pescărușii care pescuiesc peștișori și îi duc apoi la puii lor să-i hranească? Nu ați vrea să vedeți balenele cele frumoase, cu alb și negru, numite orci, care se hârjonesc cu puii de focă? Nu vă pare rău atunci când trebuie să mergem la culcare și trebuie să părăsim plaja și marea, prietena noastră ?

- Ba da și noi am vrea să putem sta tot timpul să ne jucăm cu marea, să o privim, să o admirăm, răspunseră frații și surorile lui.

- Dar ce am putea face, frate drag?

- Cred că am o idee, răspunse acesta. Cred că putem cere zânei cele bune să ne transforme în ceva... ceva care să stea tot timpul deasupra mării.

- Dar dacă vom pluti deasupra apei, atunci putem să ne udăm și știi că mama a spus că dacă vom sta uzi putem răci, face febră astfel că va trebui să stăm în casă și nu vom mai putea vedea marea. Nu știu dacă e cea mai bună idee, spuse Nora, una din multele surioare ale lui Vlad.

- Atunci să o rugăm pe zână să ne prefacă în ceva care să stea sus de tot astfel încât să nu ne udăm, răspunse Vlad. E zână și cu siguranță are ea o idee.

Copiii o chemară pe zâna cea bună și-i spuseră dorința lor. și, ce să vezi? Zâna îi transformă pe copii în... stele! Cei mari erau stele mari, strălucitoare, cei mici erau stelute mici și vesele, iar cu toții străluceau de-ți luau ochii.

Copiii au fost fericiți o vreme, admirând marea și multitudinea de viețuitoare ce trăiau în ea. Dar zilele treceau și, ușor, ușor, deveneau triști. Curând și-au dat seama că ceea ce îi întrista era lipsa părinților lor care rămăseseră pe plaja cea cu nisip cald. Erau zile când îi auzeau cum vorbeau între ei și cum se întrebau unde sunt copiii și ce or face aceștia. Erau bine? Erau sănătoși? Oare mâncaseră? Aveau hăinuțe cu care să se îmbrace? Aveau jucării cu care să se joace?

Și atunci inimile copiilor s-au înmuiat și au chemat-o pe zâna cea bună pentru a o ruga să-i transforme și pe părinții lor în ceva care să stea sus pe cer alături de ei. Zâna le-a îndeplinit dorința, numai că nu era suficient loc pe cer astfel încât să încapă amândoi pentru că, am uitat să vă spun că zâna îl transformase pe tata în mândrul Soare, iar pe mama în frumoasa Lună.

Micuții au trebuit să aleagă acum, cât și cu cine să stea. Grea alegere! Ar fi vrut să stea cu amândoi, pentru că pe amândoi îi iubeau în egală măsură.

Tot gândindu-se și gândindu-se ei cum să facă, lui Vlad îi veni o idee: să împartă ziua în două: ziua să stea cu tati pentru că el era tare priceput la jocurile pe plajă, la înot și la pescuit, iar seara să stea cu Mami pentru că ea era tare pricepută la spus povești, dar mai ales la ținut în brațe atunci când îi culca. Asa că și-a luat inima în dinți și i-a spus zânei ideea lui și astfel ziua a fost împărțită în două.

Iar pentru că uneori se face frig acolo sus, iar steluțelor le este frig, Mami a croșetat pentru copiii ei norii cei pufoși ca să le țină de cald, așa ca plăpumioarele pe care le aveau pe Pământ. De aceea uneori nu vedem steluțele, pentru că sunt acoperite de plăpumioarele lor.

Când fac curat, copiii-steluțe scutură plăpumioarele cele pufoase și atunci cad stropi de ploaie din cer, iar când copiilor-steluțe le e dor să facă o baie în marea cea albastră coboară pe toboganul – curcubeu.

Aceasta, dragii mei, e povestea Soarelui și a Lunii, a Norilor, a Picăturilor de Ploaie și a Curcubeului.

Împărăția de nisip

Azi sunt tare bucuroasă,
Spre plajă am plecat voioasă,
Îmi iau găleata, formele, lopata
Și imediat castelul este gata!

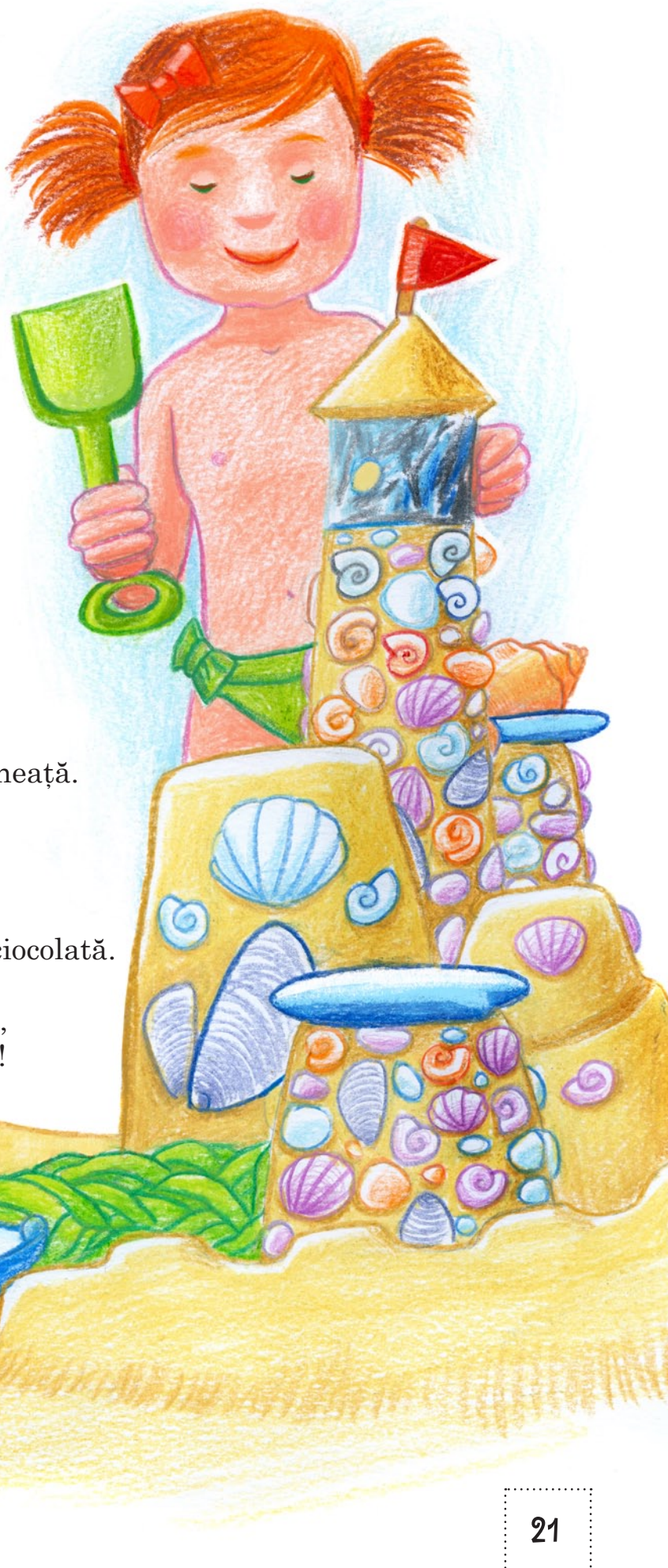
Alături eu un turn îi pun
Și-n el așez ca paznic bun
Un pescăruș ce ziua toată zboară,
Să aibă unde se-odihni pe seară.

În jurul lor, apoi, un zid ridic
Din cel mai fin și auriu nisip,
Iar dintr-o scoică lucioasă
Fântână fac cu-apă răcoroasă.

Le decorez apoi pe toate
Cu pietricele multe, colorate;
Creez chiar și o oază de verdeață
Din alge ce-au rămas pe mal de dimineață.

Iar turnului, ca mai frumos să fie,
Far din staniol îi fac, de fantezie,
Și de la cupa mea cu înghețată
Îi pun și-un steag micuț, murdar de ciocolată.

Și, iată cum, c-unelte mici, de jucărie,
Am reușit să fac o-ntreagă împărăție!

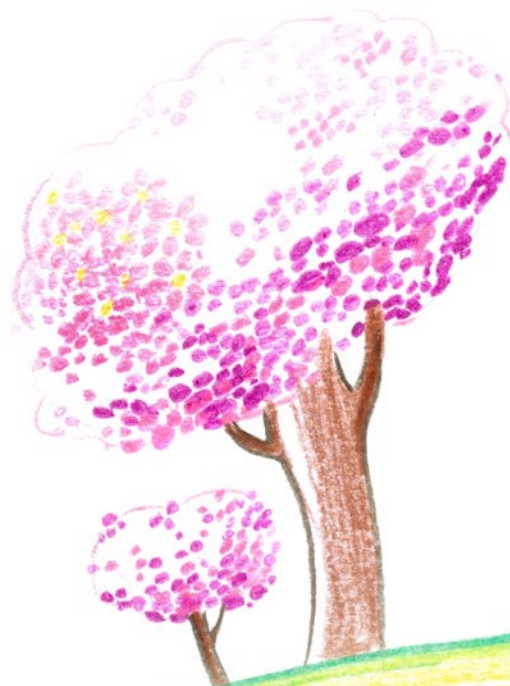

Primăvara

Buburuza mica, mica
Rosie si cochetica,
S-a urcat pe-o florica
Si o intreaba neincetat:
Nu stii, iarna a plecat?

Nu vreau vant, turturi si ger,
Soare mic, zambind stingher.
Vreau culori si veselie:
Primavara vreau sa fie,
Iara branduse...o mie!

Vreau din nou ciresii-n floare
In culori de sarbatoare.
Primavara, vrei sa vii?
Am fost cuminte, sa stii!

Gărgărița BuBu care se temea de ploaie

A fost o dată ca niciodată o gărgăriță drăguță care se numea BuBu (de la Buburuza, bineînțeles!). Lui BuBu îi plăcea la nebunie să se joace într-o poieniță luminoasă din marginea pădurii.

Într-o zi de vară caldă, poate un pic prea caldă, când jocul era mai în toi, deodată poiana fu cuprinsă de o mare agitație. Mai întâi, fără să dea de veste, câteva furnicuțe și-au strâns jucăriile repede în ghiozdane și au zbughit-o spre casă. Fluturașii zburau panicați care încotro, lăcustele se ridicau spre văzduh, iar țânțarii, albinele, bondarii și gândăceii se îndreptau în grabă spre adăposturi. Toată lumea striga:

- Repede, grăbiți-vă, vine! Haideți spre căsuțe, fugiți, adăpostiți-vă, vine, vine!

BuBu s-a oprit mai întâi, ținând mîngiuța în brațe și uitându-se mirată împrejur, iar apoi a început să i se facă frică:

- Să mă grăbesc? Vine? Cine vine? Cine vine?

Văzând că nimeni nu-i răspunde, BuBu oprește din fugă o furnică:

- Spune-mi, te rog, cine vine? Cine?

- Cum cine, BuBu? Îi răspunse furnicuța. Ploaia! Ploaia vine! Fugi, grăbește-te, adăpostește-te!

- Ploaia? Cine e ploaia? Ce se întâmplă? Ce e aceea ploaie? Dar furnicuța intrase deja în mușuroi.

- Vai, vai, ce mă fac?! a început să plîngă sărmana gărgăriță. Nu știu ce e aceea ploaie și nici ce ar putea să mi se întâmple! Unde să merg?! Mi-e atât de frică și s-a pornit și vîntul...Aproape că nu mai pot zbura!

În timp ce BuBu plîngea speriată, se apropie de ea Fly, vărul ei mai mare, un fluture frumos, albastru:

- Ce s-a întâmplat, copilă? De ce stai aici și plîngi, în loc să te ferești de ploaie?

Cu lacrimi mari cat bulinele de pe hainuța ei roșie, gărgărița îi răspunde:

- Dar eu nu știu ce e aia o ploaie și de ce trebuie să mă feresc! Sunt tare îngrijorată!

Fluturașul zâmbește amuzat și-i spune:

- Hai, BuBu, cu mine! Cum să te sperii de ploaie?! O să te lămuresc eu, dar mai întâi trebuie să ne adăpostim!

Și uite-așa au pornit împreună spre o frunză mare de brusture, sub care mai erau trei furnici care croșetau, o lăcustă visătoare, două albine ce beau ceai cu miere și un gândac de Colorado care citea ziarul. Fiecare aștepta calm ... ploaia!

- Eeeei, și-acum, dragă BuBu, să-ți spun ce se întâmplă și ce e aceea ploaie!

- Da, te rog! Sunt foarte curioasă!

- Ei bine, atunci când doi nori prieteni se întâlnesc, se bucură și se îmbrățișează. și pentru că ei sunt făcuți din apă și pentru că se îmbrățișează strâns, încep să cadă pe pământ picături mari de apă. Apa aceea e apă curată și bună pentru băut, pentru spălat, pentru hrănit plântuțe...

- Adică e un lucru bun, nu-i așa?! îl întrerupse, bucuroasă, gărgărița.

- Da, drăguță! Sigur!

- Ooof, ce m-am speriat! Heei, dar ce e cu lumina care a brăzdat cerul? Vai ce zgomot puternic! Acum mi-e iar frică!" zice BuBu, lipindu-se strâns de fluturaș. Acesta o mângâie pe antenuțe și-i spune:

- Iar te sperii degeaba! Acum a fost un fulger însoțit de tunet!

- Un ce?

- Când cei doi norișori își dau mâna, în semn de prietenie, apare pe cer o lumină ca o rază lungă. Acela e fulgerul. Iar când norișorii se salută zicând "BUUUNĂĂĂ! BUUUNĂĂĂ!", se aude un zgomot puternic. Acela e tunetul.

- Aaa...doar atât?! și eu, care mi-am imaginat că se întâmplă cine știe ce...Îți mulțumesc mult, Fly. Ești foarte înțelept! Acum mă simt mult mai bine. Și uite, nici nu mai curge apa din cer... Asta înseamnă ca s-a oprit ploaia, nu-i așa?!

- Păi, da!

- Atunci mă pot întoarce la joacă?

- Sigur! zice Fly zâmbind. E foarte bine să faci mișcare după ploaie! Aerul e mai curat și iarba proaspăt udată miroase minunat. Floricelele sunt învigorată și, iată, zâmbesc din nou la soare!

- Îți mulțumesc încă o dată, dragă fluturașule! O zi bună!

- O zi bună și ție, BuBu!

Gărgărița noastră s-a întors la joacă iar când a ajuns acasă, spre seară, le-a povestit părinților prin ce aventură a trecut și câte a învățat în ziua aceea!

Și-am încălecat pe-o șarpe și v-am spus povestea așa!

Mămicile scriitoare și a jutoarele lor

Raluca Manea are trei mari pasiuni: copiii, cărțile și creștinismul, despre care povestește pe blogul caietpentrucasamea.wordpress.com

Elia David este mama a două fetițe: Ana și Ioana, dar și a două personaje: Mic și Fulguleț. Locul de joacă preferat este "Scara lui Mic" (scaraluimic.blogspot.ro), unde Poeziile își dau întâlnire cu Poveștile, totți Părinții au Inimi de Aur, iar Copilăria nu se sfârșește niciodată.

Cum poți să mulțumești oamenilor cunoscuți și necunoscuți care au semănat frumosul în tine și care l-au ocrotit să se desăvârșească decât eliberându-l prin cuvinte. Găsind locul potrivit acesta va rodi și va umple alte inimi făcând lumea să se transforme într-un tărâm angelic, în care fiecare om va putea fără opreliști să se bucure de nesfârșită fericire.

Mămica lui Răzvan, din când în când în acțiune pe net la www.okey.ro/claurette

Laura Frunză este stăpâna propriului ei univers copilăresc: traduce și citește cărți palpitante, gătește prăjituri delicioase și creează mici minuni din hârtie, ață și culoare. În clipele de răgaz, se joacă alături de fiica ei de trei ani și visează să publice o carte când va crește mare. Puteți trage cu ochiul la ce face ea pe laurafrunza.com

Joe Popov are un băiețel-poveste și un câțel-poezie. Mai trebuie doar să fie cuminte și atentă să noteze tot și să nu piardă șirul.

Încearcă să facă asta pe <http://lozzy.ro/>

„Lumea pentru Alisa Moraru e o lume a copiilor, a fetei ei Ilinca, a copiilor de la școală, a celor de la grădiniță, prin intermediul cărora pătrunde într-un univers surprinzător, miraculos.”

Atunci când nu merge la birou, **Claudia** profită de fiecare minut să se joace și să își aducă aminte cum e să fii copil. Fetița ei de 4 ani, **Sonia**, o inspiră, o face să își re trăiască copilăria și mai ales o încurajează să facă lucruri pe care nu știa că le poate face.

Viorela e o mămică îndrăgostită de psihologie, de povești din care copiii pot învăța cum să se dezvolte personal și cum să găsească soluții practice la problemele cu care se confruntă, dar mai ales și mai ales de Vlad Teodor, beneficiarul, dar și co-autorul în vârstă de 3 ani și jumătate, al creațiilor sale.

Citim, cantam, ne jucam, lumina surade, timpul devine incandescent. **Mihaela Matei** va invita într-un univers plin de versuri saltarete, de rime imperecheate cu puritatea și inocenta copilăriei pe www.ghidusii.ro.

Anita Florescu – mămică doctoriță a fetei gărgărițe, Patricia. Pasionată full time... de tot ce-i mai bun în oameni, în cuvinte, în idei, Anita adoră să râdă și să povestească aventuri de furnicuțe, albinuțe, papioane și servetele... cu personalitate! Restul timpului se joacă, aleargă, escaladează, dansează și iubește.

Mămică cu normă întreagă, veselă, calmă, uneori exasperant de calmă.. [:)] , caldă, mare iubitoare de cuvinte frumoase în orice formă ar fi acestea prezentate: poezie, citate sau aforisme.

Atunci când nu dansează tango, Oana ilustrează cărți pentru copii și, tot pentru ei, inventează pretexte de joacă pe dabinewoods.blogspot.ro.

Povești de tot felul. **Alexandrei** îi place să le citească, să le studieze arhitectura, să le scrie. Are cuvintele potrivite în vârful degetelor.

Un proiect pus la cale de Cărțile Lucia Muntean
și cititorii lor mari și mici

Aflați mai multe despre noi pe www.luciamuntean.ro și
www.facebook.com/cartile.lucia.muntean